

М. М. Трещов,
д. держ. упр., доцент, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та адміністрування,
Дніпровський державний аграрно-економічний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9599-4332>
М. С. Солодовник,
здобувач вищої освіти, Дніпровський державний аграрно-економічний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-8663-625X>

DOI: 10.32702/2306-6814.2025.22.310

СОЦІАЛЬНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВЛАДИ ТА ГРОМАДСЬКОСТІ ЯК ІНСТРУМЕНТ КРИЗОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

М. Treshchov,
Doctor of Public Administration, Associate Professor, Professor of the Department of Management,
Public Management and Administration, Dnipro State Agrarian and Economic University
М. Solodovnyk,
Student, Dnipro State Agrarian and Economic University

SOCIAL RESEARCH ON THE INTERACTION BETWEEN AUTHORITIES
AND THE PUBLIC AS A TOOL OF CRISIS MANAGEMENT

У статті досліджено роль соціальних досліджень як аналітичної основи кризового управління в системі публічного управління. Обґрунтовано, що ефективність прийняття управлінських рішень у кризових умовах значною мірою залежить від глибини та якості соціально-аналітичних даних, отриманих через системні соціологічні дослідження. Визначено сутність і функції соціальних досліджень у процесах моніторингу суспільних настроїв, прогнозування соціальних ризиків та формування комунікаційних стратегій органів влади. Розкрито аналітичну роль соціологічної інформації у забезпеченні обґрунтованості управлінських рішень, попередженні соціальних конфліктів і зміцненні довіри до влади. Проаналізовано міжнародний досвід використання соціологічних досліджень у кризовому менеджменті щодо інтеграції соціальних індикаторів у державну політику реагування на кризові ситуації. Обґрунтовано доцільність впровадження в Україні системи постійного соціального моніторингу як інструменту стратегічного управління, здатного своєчасно виявляти тенденції суспільної напруги, рівень довіри до інституцій, оцінку державних рішень та їх соціальний вплив. Показано, що використання результатів соціальних досліджень дозволяє формувати більш адаптивні, прозорі та легітимні рішення, підвищуючи ефективність комунікації між владою та громадськістю в умовах політичної, економічної чи безпекової кризи.

The article examines the role of social research as an analytical foundation of crisis management in the system of public administration. It is substantiated that the effectiveness of decision-making under crisis conditions largely depends on the depth and quality of socio-analytical data obtained

through systematic sociological research and evidence-based assessment of public sentiment. The study identifies the essence and functions of social research in monitoring public attitudes, forecasting social risks, shaping communication strategies of government authorities, and evaluating the legitimacy and public acceptance of crisis policies. The analytical role of sociological information in justifying managerial decisions, preventing social conflicts, counteracting misinformation, and strengthening institutional trust and resilience is revealed. Special emphasis is placed on the capacity of empirical data to support anticipatory governance and early identification of destabilizing factors, including polarization, anxiety, and the erosion of public support for state institutions. It is demonstrated that leading democracies apply continuous social monitoring, crisis barometers, and public trust indices to adjust government action and ensure citizen-centred decision-making. The feasibility of introducing in Ukraine a permanent system of social monitoring as a strategic management tool capable of detecting early warning signals of social tension, measuring public trust, and assessing the societal impact of government decisions is substantiated. The use of social research results is shown to enhance transparency, accountability, and adaptability of public administration, thus improving communication effectiveness between the state and citizens during political, economic, or security crises and contributing to long-term democratic stability and national resilience. The establishment of a unified national framework for social research in crisis management would promote a more responsive, transparent, and citizen-oriented model of governance, ensuring the sustainable development and resilience of Ukrainian society in the face of contemporary global and domestic challenges.

Ключові слова: публічне управління, кризове управління, соціальні дослідження, соціологічна інформація, управлінські рішення, аналітична база, довіра до влади, соціальний моніторинг, державна політика, комунікація влади і суспільства.

Key words: public administration, crisis management, social research, sociological information, decision-making, analytical foundation, public trust, social monitoring, public policy, government-society communication.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

У сучасних умовах безпекової, соціально-економічної та політичної турбулентності питання ефективної взаємодії органів влади та громадськості набуває особливої актуальності. Воєнні конфлікти, соціально-економічні потрясіння, енергетичні кризи, інформаційні війни, політичні кризи суттєво змінюють характер суспільних комунікацій і виставляють нові вимоги до системи публічного управління. Одним із ключових інструментів забезпечення стабільності, адаптивності та довіри до влади в таких умовах є соціальні дослідження, ефективне використання яких надає можливості для своєчасного виявлення змін у громадській думці, прогнозування суспільних ризиків та формування науково обґрунтованих управлінських рішень.

Взаємодія органів влади та громадськості є фундаментальним чинником демократичного розвитку, адже через налагоджені механізми комунікації відбувається реалізація принципів транспарентності, підзвітності, громадської участі та суспільного контролю. Проте в кри-

зових умовах традиційні форми комунікації, як-то громадські слухання, офлайн-консультації, публічні звіти тощо, в багатьох випадках втрачають ефективність, поступаючись місцем новим інструментам інформаційно-аналітичної взаємодії побудованим на основі соціологічних методів збору та аналізу даних.

Набуття реальної ефективності управлінських рішень на центральному та регіональному рівнях потребує аналітичної підтримки соціальних досліджень, проведення яких дозволяє виявити соціальні запити, рівень громадської підтримки та ризики неприйняття рішень. У той же час в Україні залишається недостатньо розвинутою культура використання результатів таких досліджень у практиці публічного управління, адже на фоні превалювання популістичних практик соціологічна інформація, якщо їй береться до уваги, то розглядається як допоміжний елемент, а не як системоутворюючий ресурс антикризового менеджменту.

Сфера комунікації органів публічного управління з громадськістю вимагає впровадження системного підходу до моніторингу суспільних настроїв, зокрема шляхом створення постійно діючих аналітичних центрів і соціологічних підрозділів у структурах влади. Засто-

сування таких сучасних методів соціальних досліджень як опитування, контент-аналіз, аналіз соціальних мереж, експертні інтерв'ю дозволяє не лише оцінювати поточний стан суспільних відносин, а й виявляти потенційні кризові тенденції та конфліктні зони у взаємодії між владою і громадянами.

У центрі наукової проблеми, вирішення якої розглядається в даній статті, перебуває потреба у формуванні системної моделі використання соціальних досліджень у процесі управління кризовими ситуаціями, що дозволить підвищити ефективність публічної політики, зміцнити комунікаційні зв'язки між владою та суспільством та забезпечити транспарентність управлінських процесів. З огляду на це, актуальність дослідження визначається необхідністю наукового обґрунтування ролі соціальних досліджень як інструменту підвищення ефективності кризового менеджменту в системі публічного управління України.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Сучасний науковий дискурс проблем взаємодії органів влади та громадськості в умовах кризи вирізняється багатовекторністю та охоплює інституційні, правові, комунікаційні, технологічні й соціально-психологічні виміри розвитку. Значна частина досліджень зосереджена на вивченні механізмів довіри та участі громадськості, де взаємодія влади і громадян аналізується як системний об'єкт, тісно пов'язаний із комунікаційною структурою, інформаційною відкритістю та архітектурою управлінських процесів. Наприклад, Ю. Палагнюк [1] розглядає рівень довіри до публічної влади як ключовий чинник розвитку громадянського суспільства в Україні.

Правовий напрям досліджень (П. Кравчук, О. Хоменко, О. Шиян [2] та інші) охоплює аналіз нормативно-правового забезпечення функціонування взаємодії у період кризи, зокрема, в умовах воєнного стану та масового залучення громадськості, що відображає тенденцію до адаптації правового поля та комунікаційних механізмів до надзвичайних умов та підвищених соціальних викликів. Стратегічний вимір дискурсу акцентує увагу на питаннях адаптивності публічного управління, ролі інформаційних технологій і цифрової трансформації в умовах кризи. Наприклад, А. Воронкова, В. Залізний, О. Максимов [3] та інші досліджують, як публічна адміністрація адаптується до глобальних кризових явищ, відкритої з війною. Особливо важливим є напрям, пов'язаний із цифровізацією та впровадженням електронного урядування, який стає ключовим фактором ефективної взаємодії влади та громадськості (М. Дітковська, А. Клочко, О. Матвеева, А. Мунько, І. Олійченко, О. Хохба та інші [4; 5; 6]). Загальною тенденцією вивчення механізмів застосування соціальних досліджень у взаємодії органів влади та громадськості як інструменту кризового менеджменту є поступовий перехід від суто теоретичних моделей до практико-орієнтованих рішень. Зокрема, науковці акцентуються на поєднанні концептуальних підходів з конкретними практиками взаємодії, як-от моделі громадської участі, платформи зворотного зв'язку та практики підвищення довіри громадськості до органів влади. Водночас на поточний момент недостатня увага приділяється питанням

системного впровадження соціальних досліджень як інструменту моніторингу взаємодії органів влади і громадськості. Відмічаємо слабкий розвиток показників комунікаційної спроможності та відсутність досліджень адаптації комунікаційних механізмів до умов воєнного та повоєнного відновлення України.

Отже, дослідження взаємодії органів влади та громадськості в контексті кризового менеджменту набуває особливої актуальності, оскільки спрямоване на пошук оптимальних управлінських, комунікаційних, технічних, правових та політичних рішень, які сприятимуть забезпеченню стійкості взаємодії, підвищенню рівня довіри та зростанню участі громадян у процесах прийняття рішень.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою статті є обґрунтування ролі соціальних досліджень як інструменту кризового менеджменту в системі публічного управління, спрямованого на підвищення ефективності взаємодії органів влади та громадськості.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

У сучасних умовах чинників нестабільності від пандемій та економічних шоків до воєнних конфліктів і гібридних загроз важливість швидкого та обґрунтованого реагування органів влади на зовнішні та внутрішні виклики стабільному функціонуванню інституту держави значно зростає. У цьому контексті соціальні дослідження виступають ключовим аналітичним інструментом кризового управління, оскільки вони дозволяють виявити суспільні настрої, рівень довіри до інституцій влади, очікування й побоювання громадян, а також потенційні точки соціальної напруги.

За результатами наукових досліджень соціальні архетипи та ціннісні орієнтації суспільства формують підґрунтя сприйняття владних рішень у кризових ситуаціях. Соціальні архетипи можуть бути використані як діагностичний інструмент у публічному антикризовому управлінні, оскільки дозволяють оцінити рівень соціальної довіри та ідентифікувати комунікаційні бар'єри між владою й громадянами [7].

Соціальні мережі дедалі частіше виступають каналом не лише для кризової комунікації, але й для збору аналітичних даних, що дозволяє виявити динаміку кризових настроїв у реальному часі [8]. Формування ефективних стратегій кризового реагування неможливе без систематичного моніторингу суспільних очікувань і довіри до державних інституцій [9].

Оскільки соціальні дослідження виконують функцію діагностики соціального стану суспільства, дозволяють прогнозувати ризики та формувати управлінські рішення на основі реальних даних, зазначимо, що вони виконують низку ключових функцій у кризовому менеджменті.

По-перше, соціальні дослідження виконують діагностичну функцію даючи змогу діагностувати поточні суспільні настрої, зокрема ступінь довіри до інституцій, сприйняття ризиків, готовність до співпраці або спротиву державним ініціативам. Такі виміри критично важливі для коригування комунікаційних меседжів і вибору пріоритетних заходів, від гуманітарної допомоги до політик соціальної підтримки. Без регулярного моніторингу гро-

мадської думки рішення ризикують бути непопулярними або неефективними саме через неврахування соціальних очікувань [9].

По-друге, соціальні дослідження виконують прогностичну функцію. Аналіз динаміки настроїв у публічних дискурсах, поведінки в соціальних мережах і результатів опитувань дозволяє виявляти сигнали ескалації конфліктів або зростання вразливих груп. Огляд літератури щодо використання соціальних мереж у кризовому менеджменті демонструє, що цифрові платформи не лише транслюють інформацію, а й формують ранні індикатори змін у суспільстві, які можуть передувати явним проявам кризи. Це дає органам влади можливість реагувати превентивно [8].

По-третє, соціальні дослідження виконують комунікаційну функцію забезпечуючи зворотний зв'язок, адже результати опитувань, фокус-груп і аналізу контенту дозволяють оцінити, чи сприймається офіційна інформація коректно, де виникають інформаційні прогалини або дезінформаційні наративи, і які меседжі мають бути адаптовані для різних аудиторій. Досвід кризових комунікацій підкреслює, що прозорість, регулярність і співставлення управлінських дій із очікуваннями громадян підвищують легітимність рішень і зменшують соціальну напругу [10].

По-четверте, соціальні дослідження виконують оціночну чи моніторингову функцію, суть якої полягає в тому, що після впровадження антикризових заходів регулярні заміри дозволяють перевірити їх ефективність і вносити обґрунтовані корективи в управлінські рішення. Такий циклічний підхід від розробки плану до дії, оцінки та корекції є ядром адаптивного кризового менеджменту. Дослідники наголошують, що інтеграція таких механізмів у робочі процеси органів влади підвищує їх оперативну гнучкість і сприяє зниженню політичних і соціальних ризиків [11].

З методологічної точки зору, для потреб кризового менеджменту особливу цінність представляють такі комбіновані підходи як кількісні опитування, зокрема, репрезентативні панелі, швидкі телефонні чи онлайн опитування, що дають кількісні індикатори довіри й настроїв; якісні методи, що представлені фокус-групами і експертними інтерв'ю і дозволяють заглибитися в причини певних наративів; та аналіз цифрових слідів в соціальних мережах, пошукових запитах, геолокаційних даних, які забезпечують високочастотні сигнали. Власне поєднання цих методів і дає найповнішу картину соціальної динаміки під час криз.

У прикладному вимірі особливу увагу слід приділити інституційній інтеграції результатів соціальних досліджень у процес прийняття рішень шляхом створення постійних аналітичних підрозділів або центрів моніторингу в структурах органів публічного управління, впровадженню процедур регулярного звітування на основі соціальних індикаторів і формуванню стандартів прозорого обміну даними з громадськістю.

Таким чином, результати соціальних опитувань стають базою для прийняття політичних рішень, корекції комунікаційних стратегій та побудови антикризових програм, а у період кризових викликів соціальні дослідження виступають не лише джерелом емпіричної інформації, а й базовим елементом системи стратегічного

аналізу, що дозволяє владі адаптувати управлінські дії до реальних соціальних потреб.

Однією з центральних передумов ефективного кризового управління є довіра громадськості до інститутів влади, яка сприяє набуттю легітимності управлінських рішень, знижує соціальну напругу та покращує комунікацію між владою й громадянським суспільством. Наукові дослідження засвідчують, що низький рівень довіри створює бар'єри для реалізації політик, особливо в кризових ситуаціях.

В Україні соціальні дослідження активно використовуються для аналізу громадської думки щодо реформ, рівня довіри до державних інституцій, оцінки політики уряду. Особливо важливою є діяльність таких інституцій, як Київський міжнародний інститут соціології, Центр Разумкова, Соціологічна група "Рейтинг" тощо, регулярні звіти яких слугують важливим інформаційним ресурсом для органів влади в період кризових явищ.

Наприклад, в рамках дослідження проблеми довіри до місцевого самоврядування під час війни в Україні було опрацьовано більш, ніж 32 тисяч відповідей респондентів з 86 громад, і виявлено, що ключовими чинниками довіри до місцевого самоврядування є прозорість бюджету, громадська участь, задоволеність послугами та оптимізм громадян [12].

Соціальні дослідження дають змогу владі не лише реагувати на кризи, але й передбачати комунікаційні виклики, оскільки вони дозволяють вимірювати, як сприймається політика або рішення, які меседжі мають бути адаптовані для різних аудиторій, де існують інформаційні прогалини. Утім, результати також показують, що станом на сьогодні в Україні рівень довіри до владних інститутів залишається низьким порівняно з початком повномасштабного вторгнення Російської Федерації у 2022 році, що створює значні управлінські ризики [13].

Для формування довіри й налагодження комунікації між владою й громадськістю в Україні в більшості випадків застосовуються такі соціологічні методи як довготривалі панельні опитування, що дозволяють відстежувати зміну настроїв у громаді, наприклад, щодо сприйняття місцевої влади чи політик, монохвильові швидкі виміри в кризовий момент, якісні методи (інтерв'ю з фокус-групами, експертні групи) та аналіз цифрових слідів.

При цьому в Україні практика застосування соціальних досліджень з метою налагодження комунікації та довіри набуває обертів. Наприклад, в дослідженні О. Акімової та А. Іщенко показано, що довіра до різних інститутів змінювалася протягом повномасштабного вторгнення та під впливом змін в комунікації органів державної влади з громадянами. При цьому ключовою рекомендацією за результатами дослідження є інтеграція результатів соціальних досліджень у процедури управління, створення звітностей для громадськості та забезпечення зворотного зв'язку, який підвищує рівень довіри й зменшує конфліктні ситуації [14, с. 59—68].

Незважаючи на перспективність розширення та підвищення якості проведення соціальних досліджень, існують значні виклики: щодо достовірності та репрезентативності їх результатів, зокрема:

— дані соціологічних досліджень можуть бути упередженими через вибірковість у кризових умовах та маніпулювання при формуванні вибірки;

— в умовах воєнного стану репрезентативність вибірок в багатьох випадках порушена через невідомі дані з окупованих територій або обмежену роботу в зонах бойових дій;

— наявність фактору цифрової нерівності, адже не всі громадяни мають доступ до онлайн-опитувань, мобільних додатків чи цифрових сервісів чи є кваліфікованими користувачами, що впливає на достовірність вимірів;

— комунікаційні платформи повинні бути адаптовані до різних аудиторій, в тому числі внутрішньо переміщених осіб, ветеранів, молоді та враховувати регіональні особливості;

— дотримання етики та збереження приватності респондентів, оскільки збір даних через цифрові платформи може викликати ризики втрати та розголошення персональних даних громадян;

— впровадження результатів досліджень у практику органів влади потребує політичної волі, забезпечення транспарентності, забезпечення ресурсами та чіткого дотримання процедур.

На нашу думку, перспективи розвитку соціальних досліджень у кризовому управлінні полягають забезпеченні наступних ключових цілей:

— створення панельних досліджень настроїв громадськості з регулярним опитуванням для оперативного реагування на їх зміну;

— інтеграція аналізу соціальних мереж і цифрових слідів як доповнення до традиційних опитувань, наприклад, моніторинг ключових слів, геолокаційні дані, аналіз настроїв у Telegram, Twitter тощо, для раннього виявлення ризиків;

— впровадження відкритої звітності щодо результатів досліджень і способів їх використання в управлінні з метою підвищення довіри громадян, демонстрації транспарентності влади та дотримання принципу підзвітності;

— створення міжсекторальних аналітичних платформ, на яких результати соціальних досліджень поєднуються з даними з економіки, безпеки, громадянської участі для комплексного прогнозування криз;

— адаптація методики соціальних досліджень під умови воєнного стану, зокрема, шляхом використання гнучких вибірок, онлайн та мобільні форматів, врахування особливості територій активних бойових дій, убезпечення даних та дотримання етичних стандартів.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Проведений аналіз засвідчує, що соціальні дослідження є невід'ємним елементом ефективного кризового менеджменту, оскільки забезпечують зворотний зв'язок між владою та громадськістю, сприяють прогнозуванню соціальних ризиків і підвищують легітимність управлінських рішень. Міжнародний досвід доводить, що країни, які системно інтегрують результати соціологічних опитувань у публічне управління демонструють вищий рівень соціальної довіри, громадської стійкості та адаптивності інституцій у кризових ситуаціях.

Для України, що переживає масштабні військові, гуманітарні та економічні виклики, актуальною є побу-

дова інституційної моделі кризового управління, заснованої на постійному моніторингу громадської думки, аналізі соціальних настроїв і поведінкових моделей. Розвиток партнерських відносин між владою та науковими інституціями має стати системним елементом формування державної політики.

Комплексне використання соціологічних, психологічних та комунікаційних підходів дає змогу своєчасно виявляти потенційні кризові зони, прогнозувати реакції населення на управлінські дії, адаптувати інформаційні стратегії й підвищувати довіру до влади. У цьому контексті соціальні дослідження виконують подвійну функцію — діагностичну для виявлення соціальних проблем та превентивну для запобігання кризам через інформування політичних рішень. Перспективи подальших розвідок полягають у розробці методології інституціоналізації соціальних досліджень у системі публічного управління, формуванні національної платформи кризового моніторингу соціальних настроїв, дослідженні ефективності моделей комунікації в умовах війни та післявоєнного відновлення.

Література:

1. Палагнюк Ю. Соціальна довіра до органів публічної влади як фактор розвитку громадянського суспільства. Публічне управління та регіональний розвиток. 2021. № 13. С. 699—725. URL: <https://doi.org/10.34132/pard2021.13.07>.
2. Khomenko O., Shyian O., Kravchuk P., Movchan O., Morgun S. Transformation of interaction between the government and civil society institutions in the context of war: Legal and regulatory aspect. Social and Legal Studies. 2024. № 7 (2). P. 86—95. URL: <https://doi.org/10.32518/sals2.2024.86>.
3. Voronkova A., Zaliziuk V., Maksymov O. Adapting Public Administration to Global Crises such as War: Learning from Experience. World conference on future innovations and sustainable solutions. 2024. URL: <https://doi.org/10.5281/zenodo.14057525>.
4. Oliychenko I., Ditkovska M., Klochko A. Digital Transformation of Public Authorities in Wartime. Journal of Information Policy. 2024. № 14. P. 686—746. URL: <https://doi.org/10.5325/jinfopoli.14.2024.0020>.
5. Матвеева О.Ю., Мунько А.Ю. Упровадження концепції розумного міста у процеси цифрової трансформації України заради сталого розвитку. Науковий вісник: державне управління. 2023. № 1(13). С. 138—162. URL: [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1\(13\)-138-162](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1(13)-138-162).
6. Трещов М.М., Наумик А.С. Цифровізація воюючої держави: необхідність та переваги. Проблеми сучасних трансформацій. Серія: право, публічне управління та адміністрування. 2023. № 9. URL: <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2023-9-02-10>.
7. Суший О. Соціальна архетипіка на службі державного антикризового управління. Публічне урядування. 2019. № 3 (18). С. 439—455. URL: <https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-18-3-439-455>.
8. Bashar A., Salvatore P., Gnana B. Social Networks in Crisis Management: A Literature Review to Address the Criticality of the Challenge. Encyclopedia. 2023. № 3. P. 1157—1177. URL: <https://doi.org/10.3390/encyclopedia3030084>.

9. Самойленко Л., Шарий В., Загребельна А. Криза довіри до влади: роль зв'язків з громадськістю у її відновленні. Публічне управління та регіональний розвиток. 2024. № 26. Р. 1196—1214. URL: <https://doi.org/10.34132/pard2024.26.05>.

10. Revtiuk Y., Ivanova T. Implementation of the Community Resilience Approach in the System of Crisis Management of Ukraine in 2022-2024. European Research Studies Journal. 2024. Vol. 27, Iss. 2. P. 712—731. URL: <https://doi.org/10.35808/ersj/3745>.

11. Agus K., Suparto W. Strategic Public Relations for Strengthening Public Trust in Government. International Research Journal of Business Studies. 2025. № 18. Р. 43—51. URL: <https://doi.org/10.21632/irjbs.18.1.43-51>.

12. Hatsko V. What Determines Trust in Local Governance During the War in Ukraine?. Sociological Studios. 2024. № 2 (25). Р. 14—20. URL: <https://doi.org/10.29038/2306-3971-2024-02-43-43>.

13. Динаміка довіри до Президента В. Зеленського у 2019—2025 роках: всеукраїнське опитування. Київський міжнародний інститут соціології. 2025. URL: https://www.kiis.com.ua/?cat=reports&id=1542&lang=ukr&page=1#_ftn1.

14. Shinoda H., Fedorchenko-Kutuyev P. The Impacts of the Russo-Ukrainian War. Springer Briefs in International Relations. Singapore: Springer, 2025. 121 p.

References:

1. Palahniuk, Yu. (2021), "Social Trust in Public Authorities as a Factor in the Development of Civil Society", Public Administration and Regional Development, vol 13, pp. 699—725. <https://doi.org/10.34132/pard-2021.13.07>.

2. Khomenko, O., Shyian, O., Kravchuk, P., Movchan, O. & Morgun, S. (2024), "Transformation of interaction between the government and civil society institutions in the context of war: Legal and regulatory aspect", Social and Legal Studies, vol. 7, no. 2, pp. 86—95. <https://doi.org/10.32518/sals2.2024.86>.

3. Voronkova, A., Zaliziuk, V. & Maksymov, O. (2024), "Adapting Public Administration to Global Crises such as War: Learning from Experience", World Conference on Future Innovations and Sustainable Solutions. <https://doi.org/10.5281/zenodo.14057525>.

4. Oliychenko, I., Ditkovska, M. & Klochko, A.** (2024), "Digital Transformation of Public Authorities in Wartime", Journal of Information Policy, vol. 14, pp. 686—746. <https://doi.org/10.5325/jinfopoli.14.2024.0020>.

5. Matvieieva, O.Yu. & Munko, A.Yu. (2023), "Implementation of the Smart City Concept in the Digital Transformation Processes of Ukraine for Sustainable Development", Scientific Bulletin: Public Administration, vol. 1 (13), pp. 138—162. [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1\(13\)-138-162](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1(13)-138-162).

6. Treshchov, M.M. & Khokhba, O.T. (2023), "Improving the Methodology of Smart Management of Territorial Development", Scientific Bulletin: Public Administration, vol. 1 (13), pp. 178—194. [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1\(13\)-178-194](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1(13)-178-194).

7. Sushyi, O. (2019), "Social Archetypes in Public Anti-Crisis Governance", Public Governance, vol. 3 (18),

pp. 439—455. <https://doi.org/10.32689/2617-2224-2019-18-3-439-455>.

8. Bashar, A., Salvatore, P. & Gnana, B. (2023), "Social Networks in Crisis Management: A Literature Review to Address the Criticality of the Challenge", Encyclopedia, vol. 3, pp. 1157—1177. <https://doi.org/10.3390/encyclopedia3030084>.

9. Samoilenko, L., Sharyi, V. & Zahrebelna, A. (2024), "Crisis of trust in government: the role of public relations in its restoration", Publichne upravlinnia ta rehionalnyi rozvytok, vol. 26, pp. 1196—1214. <https://doi.org/10.34132/pard2024.26.05>.

10. Revtiuk, Y. & Ivanova, T. (2024), "Implementation of the Community Resilience Approach in the System of Crisis Management of Ukraine in 2022-2024", European Research Studies Journal, vol. 27, iss. 2, pp. 712—731. <https://doi.org/10.35808/ersj/3745>.

11. Agus, K. & Suparto, W. (2025), "Strategic Public Relations for Strengthening Public Trust in Government", International Research Journal of Business Studies, vol. 18, pp. 43—51. <https://doi.org/10.21632/irjbs.18.1.43-51>.

12. Hatsko, V. (2024), "What Determines Trust in Local Governance During the War in Ukraine?", Sociological Studios, vol. 2 (25), pp. 14—20. <https://doi.org/10.29038/2306-3971-2024-02-43-43>.

13. Kyiv International Institute of Sociology (2025), "Dynamics of Trust in President V. Zelenskyy in 2019-2025: Nationwide Survey", [Online], available at: https://www.kiis.com.ua/?cat=reports&id=1542&lang=ukr&page=1#_ftn1 (Accessed 31 October 2025).

14. Shinoda, H. & Fedorchenko-Kutuyev, P. (2025), The Impacts of the Russo-Ukrainian War* Springer Briefs in International Relations, Springer, Singapore.

Стаття надійшла до редакції 02.11.2025 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

viber: +38 050 3820663